

EESTI LAULJATE LIIDU

MUUSIKALEHT

Meie noor andekas pianist

VLADIMIR PADVA

Tema kontserdi puhul 28. skp. „Estonia“ kontsertsaalis.

9. üldlaulupeo ootel.

Anton Kasemets.

Üldlaulupeod on olnud meil ikka rahvuslisteks suuropäevadeks, mis on elama ja liikuma pannud terve meie rahva, eriti aga meie lauljaskonna.

On väga palju kirjutatud ja räägitud sellest võrratust tähtsusest ja mõjust, mis on olnud laulupidudel meie rahva vaimlise arenemise, rahvuslise tunde äratamise ja sisemise kasvatamise peale võõraste võimude valitsemise ajal, nii et seda siin kohal korrata oleks üleliigne.

Sellepärast on ka arusaadav, et siis, kui meil oli korda läinud raske ja visa võitluse järele vabaneda võõrastevalitsusest ja alustada riikliselt ning vaimliselt iseseisvat elu, mis nõudis kõigi kodanikkude täie jõuga ja tulise vaimustusega kaasatöötamist, pöörasid need ringkonnad, kes oskasid õieti hinnata laulu võrratult suurt elustavat mõju laiadele rahvahulkadele, jällegi selle äraproovitud abinõu — laulupeo — juurde, et elustavalt sütitava ja vaimustavalt vägeva laulu abil katsuda kaotada seda vaimlist väsimust ja hävitada seda hingelist roidumust, mis oli valdanud meie rahvast pikaldase ja kurnava sõja tagajärjel, ja elustada teda erksale, energilisele loovale ning ülesehitavale tööle.

Need ringkonnad olid lauljad ise. Asja paremaks läbiviimiseks ühinesid nad kokku ja moodustasid Eesti Lauljate Liidu, et ühisel jõul seda rasket ettevõtet teostada.

Ei olnud siis veel aeg esineda suurte ja kaugeleulatavate reformidega meie laulupidude „poliitikas”. Pikk sõjaaeg oli laiali pillanud suurema osa meie laulukooridest ja need vähesedki, mis polnud täiesti vaikinud, hingitsesid ainult vaevast viisi, sest et pea kõik meesjõud olid kutsutud sõjaväe ridadesse.

Sellepärast oli esimese pärast-sõjaaegse laulupeo tähtsaimaks ülesandeks koondada meie lauljaskonna segipaisatud ridu ja elustada hingevaakuma hakanud laulukooride tegevust, et seega tõmnata sõjast tagasi tulnud mehi ja sõjaaegsetes raskustes väsinud naisi uuesti loova ja ülesehitava vaimlise töö juurde.

Selle eesmärgiga asus Eesti Lauljate Liit korraldama oma esimest suurettevõtet — kaheksandat üldlaulupidu. Ja objektiivne olles, peab otsekoheselt tähendama, et selle oma suurima ülesande täitis see laulupidu hoopis paremini, kui seda ükski asjaalgatajatest julges ette aimata.

Vaevalt sai Lauljate Liidu otsus laulupeo korraldamise asjus üldiselt teatavaks, kui juba lõi ärevalt elama meie lauljaskond: kui imeväel tärkasid ellu igal pool üle maa uued koorid ja vanad hakkasid endid kiiresti korraldama, et olla valmis astuma üldisse laulumaleva ridadesse vääriliste kaasliikmetena.

Ligi 1,5 protsenti terveist rahvast tuli kaasa, et võtta osa esimesest suurest ohvritalitusest Vanemuise altari ees vaba Eesti vabal pinnal, — 15 tuhat inimest meie ühemiljonilisest rahvast astus oma igapäevase tegevuse kõrval eesti laulu teenistusse, et selle kaudu ammutada enesele ning selle abil äratada teistes vaimustust kõige hea ja ilusa vastu, — kõige selle kauni, puhta ja üleva vastu, mida ähvardasid hävitada rahva hingest läbielatud sõjakoledused ja julmused, ilma milleta aga ei saa areneda ja õitsele lüüa mingisugune tõsine vaimline kultuur.

Eks olnud see tunnustamisväärne suur saavutus, mille pärast juba üksinda maksis korraldada seda laulupidu ja mis annab meile täie õiguse pidada selle tulemusi rahuldava kunstilise kordamineku kõrval ka sellest küljest kõigiti kordaläinuks. Kas võib mõni teine rahvas midagi sellesarnast selle kõrvale seada?

Praegu seisame meie järgmise, järjekorras üheksanda üldlaulupeo ees, mis on Lauljate Liidu poolt kindlaks määratud 1928. aasta peale.

Kui viimane üldlaulupidu oli korraldatud peaaesjalikult meie laulumaleva segipaisatud ridade koondamiseks, siis on loomulik, et seal puudus võimalus ja teatud mõöduni ka tarvidus lahendada suuri kunstilisi probleeme ning detailseid nõudeid. Pealegi oli ettevalmistusaeg selleks liiga lühikene, — vaevalt pool aastat. Kuid vaatamata sellele, suutis see laulupidu olla ka oma ettevalmistustöödega ja kunstiliste tulemustega õige suureks tõukejõuks meie koorilaulu edenemisele ja anda väärtuslikku eeskujut koorilaulu ja eriti laulupidu kunstiliste nõuete suhtes, mida on hiljem hea eduga ärakasutanud paljud koorijuhid ja lauljad.

Järgmine laulupidu peab aga just sellest küljest viima meid tuntavalt edasi ja kujunema mitte üksi rahvuslikuks suurpäevaks, mis meie laulupeod on ikka olnud, vaid ka meie laulukultuuri suurpäevaks selle sõna parimas mõttes. Ta peab kujunema selleks suurejooneliseks vahendiks, millest meie laulukoorid ei ammuta üksnes vaimustust laulu vastu, vaid mille kaudu nad saavad ka edeneda omas töös.

Laulupeod laulukunsti pärast, — see on hüüdsõna, mis Lauljate Liit on võtnud oma tegevuse lipukirjaks ja mille järele ta tahab juhtida oma „kunstipoliitikat“ üldse ja üheksanda laulupeo korraldamist eriti.

See seisukoht, mille sanktsioneeris Lauljate Liidu volikogu oma viimasel koosolekul, on lähemalt selgitatud meie lehes ilmunud kirjutuses „Kuidas tõsta laulupidude ja -päevade kunstilist külge“. Nagu sealt näha, peab Lauljate Liit tarvilikuks meie laulupidude ja -päevade korraldamisel erilist rõhku panna nende kunstilise külje ettevalmistamisele, et sel teel tõsta laulupidude kunstilist tasapinda ja selle kaudu edendada meie kooride lauluvõimet üldse.

Nagu eelnimetatud kirjutuses näidatud, ei osata või ei taheta selle tähtsust seni ikka veel küllalt tõsiselt hinnata ja ei panda sellele sellepärast ka küllalt suurt rõhku.

Lauljate Liit aga, kui meie lauljaskonna keskkoonduks, kelle otsekoheseks ülesandeks on meie „laulupoliitikat“ juhtida nii, et meie laulukultuur saaks tõesti edeneda, nii kui see on meile kui vabale rahvale kohane ja tarvilik, on kohusutatud siin tegutsema täie kava ja järjekindlusega ning asjatundliku juhatusega ja hea eeskujuga meie lauljaskonnale kätte näitama kõik selleks tarvisminevad võtted ja abinõud. Ei teeks ta seda mitte, siis ei täidaks ta oma peale võetud suuri ülesandeid ja kaotaks seega oma olemasolu mõtte täiesti.

Sellepärast on Lauljate Liit otsustanud üheksanda üldlaulupeo muusikalisi eeltöid korraldada ja juhtida ülalnimetatud põhimõtetele vastavalt, et sel teel oma otsekohesetegevuse kaudu viia otsekohe ellu need uuendused, mis ta peab tarvilikuks maksma panna meie laulupidude ja -päevade juures, et nende muusikakultuurilist tähtsust tõsta. Ei ole kahtlust, et sellest tekki eeskujule kujuneb parimaks virgutuseks meie vähemate laulupidude ja -päevade korraldajatele neid põhimõtteid oma korraldustöö aluseks võtta.

Seega on siis järgmisel laulupeol teostada seniste ülesannete kõrval, mis endiselt täiel määral maksma jäävad, veel üks tähtis ja suureulatusline ülesanne, mille tulemusi on praegu raske ette aimata, kuid mille tähtsuse juures ei võiks olla kellelgi vähematki kahtlust.

Et seda suurt ülesannet vähegi rahuldavalt teostada, on Lauljate Liit laulupidu eeltöödega juba nüüd algust teinud. Seni kannavad need eeltööd alles ettevalmistavat laadi ja pole sellepärast veel lauljaskonnani ulatanud. Nii on juba lõppenud Liidu poolt korraldatud uute laulude võistlus ja lähematel päevadel asutakse laulupeo eeskava lõpulikule kokkusead-

misele. Selle järele alustatakse kohe laulude trükkimist, mis trükikojaga sõlmitud lepingu järele viiaks lõpule viie kuu jooksul. Seega on siis laulupeo noodiraamatud hiljemalt oktoobrikuu esimesteks päevadeks valmis ja sealt peale algab töö meie lauljaskonna juures.

Kas peab aga lauljaskond ise jääma selle ajani tegevuse-tult seisma ja ootama?

Ei koguni mitte. Vaid eeltööde juurde tuleb asuda juba nüüd kohe ilma ajaviitmata, et olla valmis esimese kutse peale töösse asuma.

Kõige pealt peaks iga laulukoor juba nüüd mõtlema sellele, et sügiseks koondada oma ümber kõik ümbruskonnas leiduvad laulusõbrad ja selleks tarvilisi samme juba nüüd astuma. Ja kohtades, kus laulukoorid seni puuduvad, või kus need tegevuse katkestanud, peaks ärksamad laulusõbrad hakkama juba nüüd selleks sammusid astuma, et sügisel koori käima panna.

Teiseks peaks kõik laulukoorid, kes seni tegutsenud väljas-pool kindlat organisatsiooni, katsuma endale soetada sügiseks seaduslikult registreeritud organisatsiooni näol kindel jalge-alune.

Kolmandaks peaks kõik laulukoorid, kes seda seni pole teinud, juba nüüd selleks tarvilisi samme astuma, et hiljemalt sügiseks peaseda Eesti Lauljate Liidu liikmeks ja seega organiseeritud lauljaskonna täieõigusliseks kaas-kodanikuks. Meie koorilaulu edenemisele on sellel väga suur tähtsus, sest mida tugevamini on organiseeritud meie laul-jaskond, seda enam suudab ta oma ülesannete täitmisel korda saata. Eriti tähtis on see just nüüd, mil meie lauljaskond asub oma suurima ettevõtte — üldlaulupeo — korraldamisele.

Liidu liikmeks astumine ei tohiks olla ülepääsematult raske ühelegi laulukoorile, sest Liidu liikmemaks on äärmiselt väike ja seega kõigile ületatav, nimelt viisteist (15) marka laulja pealt aastas. Selle eest on aga Liidu liikmetel kasutada mitme-sugused soodustused ja laulupeo enese ajal, mis selle väikese liikmemaksu mitme võrra ära tasuvad. Ja mis peasi, — Lauljate Liidu liikmeks olev laulukoor ei ole mitte üksnes kaastegev laulupeol, vaid ta on selle otsekoheseks kaaskorraldajaks, selle täieõigusliseks peremeheks.

Ülemaaline laulupidu on eesti laulu suur-päev, eesti laulukultuuri esituspäev ja eesti lauljaskonna aripäev. See teadmine peaks juba nüüd, mil meie seisame üheksanda üldlaulupeo eeltööde lävel, haa-rama tervet meie lauljaskonda sarnase jõuga ja paisutama ta

südameid sedavõrd elustava ärevusega, et ta juba nüüd asuks selle, kui suure ohvritalituse vastu valmistuma, tehes seda sügava sisemise andumusega ja piinlikult täpse hoolega esiteks eneseorganiseerimisel ja siis juba üldise kava alusel.

Asub meie lauljaskond sisemiselt sellase vaimustustulega täidetud ja väliselt kindlasti organiseeritud perena oma suurpäeva ettevalmistamisele, siis pole kahtlust, et meie järgmine üldlaulupidu kujuneb võrratuks rahvuskultuuri suurpäevaks, mis annab meie rahvale külluses seda elustavat vaimustust ja hingelist kosutust, mida meie nii väga vajame oma rahvuskultuuriliseks tööks.

Jooni eesti muusika ajaloost.

Anton Rasemets.

(Järg 1.)

Nagu juba tähendatud, ei toonud see fakt, et eesti kultuur eli Kappeli näol võitnud omale esimese eriharidusega muusikamehe, kodumaa praktilisse muusikaellu mingisuguseid muudatusi, sest Kappel jäi kodumaast eemale ja tema muusikalise autorideedi mõjuosaliseks sai ainult Peterburi väljarännanud osake eestlasi, kuna kodumaa muusikaelu jäi endiselt Dr. K. A. Hermannilt juhtida.

Kuid ka loovas kunstis ei sünnitanud Kappel, samuti kui teisedki temale järgnevad ja kõneall olevasse ajajärku kuuluvad elukutselised muusikud, kuigi nimetamisväärsed sisulisi muudatusi võrreldes sellega, mis olid oma piiratud teadmistega loonud enne neid meie esimesed asjaarmastajad — Kunilaid, Thomson, Saebelman ja Dr. K. A. Hermann. Ka neile jäi saksa magusavõitu laul selleks eeskujuks, mille järele ja mille vaimus nad löid omad laulud, ilma et oleks toonud meie muusikasse tuntavat omapärasust.

Nii on ka Kappeli loomingu selgesti tunda Mendelssohni ja tema epigoonide mõju, mis ka arusaadav, kui meelde tuletada, et Mendelssohni sentimentaalne romantika oli läinud aastaaja teisel poolel väga levinenud ja pea terve saksa kooriliteratuur kandis seda vaimu. Kappel, kes kasvas ülesse saksavaimulises Paides ja läks sealt noorelt Peterburi, ilma et oleks kordagi kokku puutunud rahvaga ja kuulnud rahvalaulu, ei võinudki teisti areneda kui tol ajal „moodsa“ Mendelssohni vaimus.

Selle järele on Kappeli laulud pea ilma erandita mendelssohnilikult oma põhitooniga ja osalt kuni sentimentaalsuseni ulatava tundelikkusega tundelaulud, mille paenduv meloodika

tegi need peagi pärast nende ilmumist laiale lauljaskonnale sedavõrd armsaks, et mõned neist, näit. „Oleksin laululind“, „Võõrsil“ jne. on saanud pooleldi rahvalauludeks.

Võrreldes tema eelkäijatega on Kappeli looming vormilt ja muusikalise ülesehituse poolest tuntavalt täiem ning küpsem ja tähendab sellest küljest meie muusikaloomingus märgatavat sammu edasi. Nii esinevad juba mitmes ta laulus väikesed leidlikult tarvitatud kontrapunktilised imitatsioonid (näit. lauludes „Oh Eesti isamaa“, „Õhtu laul“ ja teistes), teistes on jälle muusikalised mõtted ja motiivid sedavõrd hästi läbitöötatud, et siin võib juba tunda meistri tööd (näit. „Ma teretan sind hommik“), kolmandates on jälle laulu üldine meeleolu leidnud sedavõrd veenva kujutluse, et laul sütitavalt mõjub (näit. „Võõrsil“).

Ka veel ühest teisest küljest astus Kappel oma eelkäijatest sammu kaugemale. Nimelt ei piirdunud ta üksinda väikeste koorilaulude loomisega, vaid tegi ka esimesi katseid suuremate helitööde loomises. Nii komponeeris ta 1882. a. suurema kooriteose nime all: „Eesti Keisri laul. Öntsa keisri Aleksander II mälestuseks“, ja 1883. a. teise suurema kooriteose klaveri k a a s m ä n g u g a nime all „Kroonimise laul“.

Kappel on loonud üldse umbes 40—50 laulu, nende seas mõned üksikud rahvaviisidele, mis ta sai A. Thomsonilt. Neist on tuntuim ja ühtlasi ka õnnestunuim „Kallis Mari“.

Oma laulud avaldas Kappel mitme noodiraamatuna. Neist ilmus esimene „Järvamaa ööpiku“ nime all juba 1881. a., s. o. aastal, mil Kappel lõpetas konservatooriumi, ja sisaldas peale kahe Mendelssohni laulu 8 Kappeli laulu, mis ta oli loonud konservatooriumis viibimise ajal.

1886. a. ilmus „12 laulu segakoorile“, milles oli 10 Kappeli enese laulu. 1899. a. andis ta välja mitu väikest vihku koorilaulu nime all „Laululaan“, millest enamuses olevate saksa laulude hulgas on mõned tema oma laulud ja R. Tobiase „Õõtsuv meri“. Peale nende ilmusid eriväljaannetena „Eesti keisri laul“, „Kroonimise laul“ ja „Kaks vaimulikku laulu segakoorile“.

Osa Kappeli laule on ilmunud veel Dr. K. A. Hermannil „Laulu ja mängulehes“ ja teistes Hermannil väljaannetes ning mitmes laulupeo raamatus. Ka on mitmed Kappeli laulud olnud Soome laulupidude eeskavades ja mõni neist, nagu „Võõrsil“, Soomes väga levinenud, peaaegu rahvalauluks saanud.

Peale koorilaulude on Kappeli poolt kokku seatud ja 1900. a. välja antud „Kooli laulmise raamat“, mis sisaldab hulga vene-

ja eestikeelseid laule heas kolme- ja neljahäälses seades. Samasuguse raamatu andis ta välja ka saksa keeles niime all „Liederbuch für den Schulgebrauch“ ja venekeelse „Гусли“.

Muusikateooria alal on ta sulest ilmunud „Noodiõpetus“, mis oli omal ajal väga laialt tarvitusel.

Kappel oli loomuloomu poolest nõrga kehaehitusega, sellepärast ei suutnud ta kurnavale tööle ja Peterburi halvale kliimale vastu panna; ta sai pikaldase kopsuhaiguse, mis käesoleva aastasaja algul muutus sedavõrd raskeks, et ta oli sunnitud Peterburist lahkuma ja lõunamaa kliimasse tervist otsima minema. Ta läks Saksamaale, Schömbergi sanatooriumisse, kuid, nähtavasti, liig hilja: haigus oli juba liig kaugele arenenud ja lõpetas Kappeli eluküünla 13. juunil 1907. aastal.

Persümfans.

Riverso.

Mis on persümfans? See on katse muusikas maksma panna koguni uut ideed — ilma juhatajate orkestrit. See katse on oma ideoloogia ja meetodide järele tüüpiline revolutsiooni laps, ja Venemaa kui aktuaaltüüpiline revolutsiooni maa on omandanud selles juba mõningad kogemused. Sellepärast pole huvituseta lühidalt tutvuneda selle omapärase katsega, mille algatajaks oli 1922. a. prof. Zeitlin. Nende katsete kohta kirjutab ajakiri „Uus Venemaa“ järgmist:

„Istuti ringina, et üksteist paremini näha ja tundelisemalt ühtuda. Esimesed koosmängu katsed andsid häid tagajärgi. Kui täielik kunstiline koosmäng on võimalik kvartettis ja kvintettis — kus on siis „arvulise ülemmäära“ piir? Missuguse mängijate arvu juures muutub siis kunstipärane koosmäng võimatuks? Ja kui kvartettis on olemas nähtav või nägemata juht, mispärast ei peaks siis sarnane juht mõeldav olema orkestri juures ilma et ta „dirigendina“ esineks. Praegu pole küll veel kõik „persümfansi“ juures täiuslik ja seal puudub see „plastilikus“, mis esimese klassi dirigentide juures nii veetlev. Igal juhtumisel on aga piisiva töö puhul tagajärjed paremad kui tavaliste keskpäraste dirigentide juures. Meie ei tohi unustada, et kord oli aeg, kus terve „sümfooniline töö“ sündis Moskvas „persümfansina“; selle juures esitas nimetatud organisatsioon ennast ainsa elujõulise ettevõtte, andes talvise hooaja jooksul 50 kontserti, kuna teised orkestrid suutsid sama aja jooksul korraldada ainult 5 kontserti.

Ja eeskava, mis sisaldas parituure Wagnerist, Rich. Straussist, Skriabinist (Poème d'extase) ja isegi Beethoveni üheksanda sümfoonia kooriga (ka ilma juhatajata), näitab kui kaugele on ta kunstilised võimsed kasvanud.

See võib ju, ideena väga ilus olla ja asiast valmistatud inimeste poolt korraldatud katsena ka hea tunduda, kuid tavaliseks tarvitamiseks on „vana“ viis ikkagi võrratult parem.

Uue idee omapärase kõlaga nimetus persümfans on tuletatud selle idee algataja — Moskva esimese sümfoonilise ansambli (первый симфонический ансамбль) nimetuse liitühendusest.

Kontsertide ülevaade.

Tallinna.

Pealinna muusikaelu on olnud viimastel nädalatel õige mitmekülgne ja elav: peale tavaliste rahvakontsertide on selle aja jooksul olnud üks sümfoonia kontsert, mitu laulukooride esinemist, solistide õhtuid, külaliste gastroleerimisi „Estoonia“ ooperis ja isegi üks kammermuusika õhtu, nii et meie kontsertpublikul on olnud külluses valikut muusika nautimiseks.

Selle aja kestel „Estoonia“ sümfoonia orkestri poolt korraldatud kontsertidest tuleks eestkätt nimetada

9. sümfoonia kontserti

15. skp., mille eeskava koosnes vene helilooja P. Tšaikovsky helitöödest kuulsa VI. sümfooniaga (pathétique) eesotsas.

See Tšaikovsky luigelaul, mille ta lõpetas mõni kuu enne oma surma, on meil juba varematal aegadel ette kantud ja meie sümfoonilise muusika harrastajatele armsamaks palaks saanud.

Muusikaliselt on see sümfoonia täis äärmist tundelikust ja otse üdini tungivat kirklikust. Sisult on ta eluga lõpuarveid tegeva inimese hingeliste kannatuste ja sisemiste üleelamiste sügav-dramaatiline pildistus, — on rida stereoskoopilisi pilte inimest, mis möödub meeleheitlikus võitluses mingisuguse tundmatu ja halastamatult kalgi jõuga — fatumiga — ning lõpeb paratamatult surmaga.

See rikkalik tundeelment, mis väljendub Tšaikovsky võrratus meloodikas, tema kuulsates valuhoigetes ja kuni üdini tungivates tõesudes ongi selleks tänulikuks alaks, mis teeb selle sümfoonia kõigile orkestrijuhittele nii armastatud palaks, sest siin on neil võimalus end täielikult avaldada ja maksma panna. Teisest küljest on aga see tundelikust ühtlasi ka raskeimaks küljeks selle sümfoonia esiletoomisel, sest et see nõuab juhatajalt suurt subjektiviteeti ja vähematelegi detailidele kaasaelamist. Sest iga tõus ja mõõn, iga nüanss ja aktsent on siin elav pilt mingisugusest elamusest ja seega olulise tähtsusega.

Kõne all olevat ettekannet sellest seisukohast vaadeldes tuleb kahjuks tähendada, et see jättis väga palju soovida. Hra Aaviku külm ja rahulik iseloom ei oma nähtavasti nii suure amplituudiga tunneteskaalat, et Tšaikovsky sügavaid elamuši oma hinges läbielada ja neid orkestrile üle anda. Sellepärast kaotas see sümfoonia hra Aaviku tõlgitsemisel just sellest küljest väga palju ja kujunes õige pealiskaudseks. Eriti tuntav oli see sümfoonia esimeses jaos, kus iga teemikene nõuab reljefset nüanseerimist, samuti ka viimase jao kuulsates keelpillide hoigetes, mis heal esiletoomisel otse hingehaaravalt mõjuvad, mis aga suure osa oma mõjust nüüd täitsa kaotasid. Kolmandas jaos oli ka tempo võetud liig rutuline, mille tõttu terve see jagu muutus ebatäpseks ja kaotas oma õige iseloomu.

Pathétique'i hra Aaviku juhatusel kuulates tuli tahtmatult meelde sellesama sümfoonia ettekanne läti rahvuslase ooperi dirigendi hra Rõõteri juhatusel tema külaskärgu puhul kahe aasta eest. Ja nende kahe ettekande vahel paralleeli tõmmates tõi see hinge vägise kaadus — lätlaste vastu.

Sama kontserdi eeskavas olid veel variatsioonid Tšaikovsky kolmandast süüdist. Nendes on märksa vähem seda tundelikust, mille esiletoomine nõuab suurt sisemist tuld, ja sellepärast õnnestusid need hra Aavikule märksa enam kui sümfoonia ettekanne.

Solistina esines kõneall oleval kontserdil prof. R. Bööcke variatsioonidega rococo-teemile, mis ta tuntud meisterlikusega kuuldavale tõi, saades suure menu osaliseks.

Estoonia sümfoonia orkestri viimaseaja

rahvakontsertidest

oli 30. pühendatud ungari, 31. põhjamaade ja 32. eesti muusikale.

Ungari õhtu eeskavas olid esitatud peale vanameistrite Fr. Liszti ja E. v. Dohnányi ka kaks nooremasse generatsiooni kuuluvat ungarlast — Zoltán Kodály ja Béla Bartók, kes andekate modernistidena on võitnud omale lühikese ajaga laialdase kuulsuse. Meie publikule tundus aga viimaste modernism alles liiga võõrana, eriti Kodály duo viiulile ja cellole (hrade Z. Vasarhelyi ja P. Berkovitszi heal ettekandel), mis ka arusaadav, sest modernism on ju meile alles täiesti tundmata maailm.

Põhjamaade õhtu keskpunktiks olid Soome suurmeistri Sibeliusi „Lemminkäise kojutulek“ ja süit muusikast draamale „Pelleas ja Melisande“ ning norra helilooja Svendseni „Norra rapsoodia nr. 2“.

Solistina esines sellel kontserdil soome lauljanna Oili Siikaniemi noorelt surnud andeka helilooja Toivo Kuula, Ilmari Hannikaise ja Randa lauludega, ilmutades peent muusikalist arusaamist, arenenud maitset ja ilmekat tõlgitsemisoskust, mis ühes meeldiva häälematerjaliga tegi ta esinemise väga nauditavaks. Solistil oli suur menu ja ta pidi andma mitu lisapala.

Eesti õhtu oli pühendatud A. Lemba loomingule, mis tulid ettekandele autori enese juhatusel. Sellel kontserdil ei saanud meie aga, kahjuks, olla ja nii on meil võimata sellest lähemalt kirjutada.

Laulukoorida esinemistest tuleks kõige pealt peatada

lauluseltsi „Põhjala“ segakoori kontserdil,

mis oli 24. skp. „Estoonia“ kontsertsaalis. Selle kontserdi eeskavas oli peale viie a capella laulu — I. Sibeliusi „Isamaale“, E. Linko „Sõit manalasse“, A. Lemba „Kevadveed“, T. Saarenpää „Laula, laula“ ja K. A. Hermannini „Kena kevade“ — tähtsama numbrina A. Rombergi „Kellalaul“ segakoorile ja soolohäältele klaveri ja oreliga kaasmängu.

„Kellalaul“, mis on loodud saksa luuletaja Schilleri sõnadele, on õige primitiivsete ja praeguse aja jaoks tugevasti vananenud abinõudega ülesehitatud teos. Oma lihtsuse tõttu on ta ettekandjatel väga vähe nõudev ja kuulajatele veel vähem pakkuv. Sellepärast ei saa selle teose valikut ettekandmiseks mitte just kõige õnnelikumaks pidada, sest sama energiaga, mis oli kulutatud selle kätteõppimiseks, oleks võidud selgeks õppida mõni muusikaliselt väärtuslikum oratoorium. Ja kulutatud poldud, nähtavasti, mitte vähe energiat, sest suur osa lauljaist laulis terve pika teose peast ära, mis oli heaks tunnistuseks koori ning tema juhataja hra K. Leinus suurest püsivusest. Selle tõttu läks terve ettekanne õige suure kindlusega ja hooga läbi.

Mis puutub ettekande üksikasjadesse, siis olid seal ka mõningad puudused märgata, mis üldist kogumiljet vähendasid. Nii võttis hra Leinus üksikute kooride tempod väga ebakindlalt, mis mõnegi koori iseloomu tuntavalt muutis. Kõige tuntavam oli see ebakindlus kiiremate tempode juures, mis hra Leinus alati liig pikalt võttis. Üldse näib hra Leinusel olevat kaldumus venitamisele, sest ka a capella lauludest olid „Sõit manalasse“, „Kevadveed“ ja eriti veel „Laula, laula“ liig pikaldases tempos võetud.

Paiguti polnud ka koori kooskõla täiesti puhas, vaid koor, eriti naishääled kaldusid detoneerimisele (eriti tugevasti väikeses ansamblis). Siin langes aga osa süüd klaverimängijale (hra Truus), kes väga elutult ja sageli liig tasa mängis.

Hra Leinus näib kultiveerivat oma kooris, eriti naishäälte juures, isesugust häälesunnitamise viisi, mis on rajatud kõrile ja millega sellepärast ei saa peri olla, sest et see ei lase häält küllalt mahlakaks kujuneda, vaid annab sellele isesuguse sentimentaalse kõla. Sarnast kõla pole meie ühegi teise koori lauljate juures kuulnud ja sellepärast peame arvama, et see hra Leinuse lauljate spetsüüfiline kõla on erilise kultuse vili. Sellest häälesunnitamisest on tingitud, nähtavasti, ka üldine pehmus diktsioonis, mis kõhati kuni vale hääldamiseni ulatab, näit. o h k j e n a k j e v a d e, samuti ka hoigetena väljatõugatud lausete algused ning üksikute silpide hoigetaoliselt päisutamised ja rõhutamisid, mis kujunevad sageli täielikuks forseerimiseks ja teevad ettekande maitsetult maneerseks. Samast allikast näib ka pärit olevat koori lühike hingamine, mille all kannatab sageli õige fraseerimine. Kõik need puudused, mis näivad olevat hra Leinuse kooride spetsüüfilised omadused, tulid ka sellel kontserdil teravalt esile ja mõjusid ettekande üldisele muljele negatiivselt. Oleme neid puudutanud siinkohal mitte mahategemise sihiga, nii kui seda sageli ollakse valmis arvama, vaid sooviga tähelepanu juhtida nendele kui takistustele, mis ei lase seda suurt ja võrdlemisi hea häälematerjaliga varustatud koori areneda tõsisel kunstil sihis, vaid peab ta isepärase maneesuse kahtlasel tasapinnal. See energia ja hool, mis „Põhjala“ koor ühes oma juhatajaga tarvitab oma muusikalisele tööle, väärib küllalt seda, et kord tõsiselt revideerimisele võtta oma senine suun ja end vabaks teha nendest mitte kusagil muusikailmas tarvitatavatest omapärasustest, mis võivad põhjeneda ainuüksi muusikalisel maitsetusel, ja asuda tõsisele kunstiteele.

Teistest kooridest esinesid viimastel nädalatel rahvaülikooli segakoor Eesti-Soome-Ungari liidu poolt korraldatud Eino Leino mälestusõhtul ja Ülemaalise noorsoo ühenduse Tallinna osakonna segakoor nimetatud ühenduse poolt korraldatud rahvuslisel õhtul „Estoonia“ kontsertsaalil. Kumbagist õhtust ei saanud meie aga, kahjuks, osa võtta.

Solistide kontsertidest oleks nimefada kuulsä lauljanna

Nina Koschitzi lahkumiskontsert,

kus ta esines pika rea romanssidega ja aariatega.

Enne nimetatud kontserti gastroleeris ta „Estoonia“ teatris ooperites „Padaemand“, „Toska“ ja „Demon“, esitades end seal suurepärase ooperiartistina, kes omab lisaks oma toredale häälele veel elava ja temperamentse mängu, mille vabat nautimist segäs pisut kunstniku korpoletne figuur. Koschitzi muusikaliste võimete üle kirjutasime pikemalt tema esimese kontserdi puhul, nii et nüüd sellest pikemalt kirjutada pole tarvidust.

Erilist tähelepanu vääris veel möödunud kontsertide seas

Peeter Süda orelitööde kontsert,

mille korraldas 18. skp. Jaani kirikus P. Süda mälestuse jäädvustamise ühing. Kontserdi eeskavas olid kõik selle enneaegselt lahkunud suureandelise helilooja suuremad orelikompositsioonid, seal hulgas ka prelüüd, mis ta nädal enne oma surma lõpetas ja mis sellel kontserdil tuli esimest korda avalikult ettekandele.

Eeskava täitmisel olid tegevad helilooja Mart Saar ja noored orelkunstnikud P. Laja ja J. Jürgenson. Ettekantud mitmekesistest ja väga huvitavatest helitöödest äratas kõige enam tähelepanu fa-minöör fuuga hra Saare meisterlikul ja peenemaitseliselt registreeritud ettekandel, samuti ka ülalnimetatud g-moll prelüüd ja fuuga hra Laja ettekandel, kuna aga hra Jürgensoni poolt ettekantud Lacrimose ja Pastoraal ei rahuldanud meid registratsiooni poolest, mille tõttu eriti Pastoraalis läks kaduma see idülliline õrnus, mis sellele toesele omane. Rahvast oleks võinud olla enam.

Koguni uue algatusena meie muusikaelus tuleb nimetada Akadeemilise Helikunstnikkude Seltsi poolt korraldatud esimest

kammermuusika õhtud,

milles oli tegev prof. Bööcke algatusel ja hoolet kokku sulatatud keelpillide kvarteti koosseisuga: hrad R. Mill (1. viiul), H. Laan (2. viiul), S. Sorgato (bratsche) ja prof. R. Bööcke (cello).

Kammermuusika on meil seni täiesti kultiveerimata ala, kui mitte arvesse võtta prof. Glehni poolt mõne aasta eest algatatud ja juhitud kammermuusika õhtuid, millest võttis osa peaaesjalikult kohalik saksa seltskond. Mujal maailmas on aga see ala paralleelselt sümfooniaga väga armastatud. Sellepärast on Akadeemilise Helikunstnikkude seltsi algatus, mis on, kahjuks, langenud liiga kevadise aja peale, väga tervitatud ja võib ainult soovida, et sellel ilusal algatusel oleks pikk iga ja et see leiaks meie muusikaliste ringkondade poolt elavat toetust ja tarvitamist.

Esimese esinemise eeskavasse oli värske ansamble võtnud E. Griegi hoogse g-moll kvarteti, Mozarti suure c-dur kvarteti ja Brahmsi f-moll klaverikvinteti, milles klaveril oli kaastegev prof. A. Lemba. Nimeetatud eeskava sooritas kvartett esimese esinemise kohta väga korrektilt ja stiilselt, mis lubab loota, et sellest ansamble'ist kujuneb pikemaajalisel kokkumängimisel suurepärase muusikaline faktor, millelt meie võime oodata palju ilusaid muusikalisi silmapilke.

Viljandi.

Viljandimaa Üliõpilaste Kogu kontsert.

V. Ü. K. poolt korraldati 17. aprillil s. a. Viljandis, Haridusseltsi saalis mitmekesise eeskavaga kontsert, millest üliõpilased, kui ka Viljandi paremad muusikategelased solistidena osa võtsid.

Esimesena olid kavas härra Kuumanni poolt soololaulud, milledest ära märkida oleks: Susanini aaria Glinka oop. „Elu tsaari eest“. Meeldiva hääletäämbri ja selge diktsiooniga on härra Kuumann alati suutnud omale poolehoidu võita, samuti ka nüüd.

Klaverisoolo esines härra K. Grünvald.

Laulumuusikat pakkusid veel oma duetiga prl. Kotli ja härra Hermann (V. Blossfeldti õpilased), esinedes F. Campana itaaliakeelse lauluga „Guorida che bianca luna“. Ettekanne oli meeldiv, samuti ka tõlgitsemine.

Trompeedi sooloo esines härra Vaks, mängides Th. Hochi fantaasiat „Põhja maa“. Nägü ikka, valus solist ka seekord kuulajaid ja oli summitud lisapala andma.

Kontsertpubliku tännikkaks osutus aga noor viiulimängija, Tartu konservatooriumi õpilane O. Ots. Rõõle poollt ka kõige enam ettekanded kavas oli. Tännikult viimistletud mänguga, tundes välja puhtakolatilised fraasid ja paariküübid, suutis ta võtta enesele rabelika sumpaatia. Meeldi kuuleksime härra Otsa ka esimesel Viljandis.

Kroonika.

Väljamaa.

Helilooja Leo Delibes 90. a. sünnipäeva

mälestati 21. veebruaril Prantsusmaal, peaausjalikult Pariisis. Delibes on loonud peale muu mitu koomilist ooperit ja balletti. Parim neist on ballett „Coppelia“, mis on kõik suurlavad läbi käinud. Delibes suri 16. jaanuaril 1891. a. Pariisis.

Richard Vagneri lesk Cosima Vagner

pühitses 25. detsembril l. a. oma 88. sünnipäeva.

Kuulsa teoreetiku Bussleri

surmast möödus 18. jaanuaril 25 aastat. Bussleri kirjutatud muusika-teoreetilised (kompositsiooni) õpperaamatud on tõlgitud paljudesse keeltesse ja tarvitusel paljudes konservatooriumides.

Vene helilooja Anton Arensky 20.-a. surmapäev

25. veebruaril möödus vaikselt, sest et praegune Vene ei reageeri „kodanlastele“ sündmustele ja välismaadele on A. võrdlemisi vähe tuntud. Venele on ta aga annud väga palju väärtuslikku: kolm ooperit, kaks sümfooniat, balleti, mitu kammermuusikalist asja ja rea teisi asju orkestrile, klaverile, häälele jne. Peale selle oli ta tunnustatud hea dirigendina ja muusikaõpetajana. A. suri Soomes, Terijõel kopsuhaigusse.

Nikolai Rubinsteini 40-aastane surmapäev

möödus samuti vaikselt, olgagi, et kadunud on suured teened vene, eriti Moskva muusikaelu elustamisel ja rikastamisel. Maksab ainult nimetada Moskva konservatooriumi asutamist, mille juhatajaks ta jäi kuni surmani, samuti ka sümfoonia kontsertide algatamist ja juhtinist paljude aastate jooksul. N. R. oli kuulsa pianisti ja helilooja Anton Rubinsteini noorem vend; ta suri 1881. a. Pariisis.

Tuntud Viini muusikakirjastuse „Universaal-Editioni“ 25-a. juubel.

Veebruaris pühitses terve Austria oma suurima muusikakirjastuse „Universaal-Editioni“ 25-a. juubelit. Nimetatud kirjastus on lühikese ajaga tõusnud üheks suuremaks muusikakirjastuseks maailmas. Viimasel ajal on ta kirjastanud peaausjalikult praegusaja moderniste — Richard Straussi, Bruckneri, Mohleri, Schönbergi, Prokoffjevit, Stravinski ja teisi.

Beethovenile ausammas Neapolis.

Neil päevil avati Neapoli konservatooriumi platsil uus ausammas L. v. Beethovenile, mis ehitati kunstnik Jerace poolt.

K. Petrauskas kutsutud Ameerikasse.

Leedu rahvuslise ooperi esimene tenor Kipras Petrauskas (Piotrovsky), kes gastroleeris hiljuti suure eduga „Estoonia“ ooperis, on saanud kutse sõita pikemateks gastrollideks Ameerikasse. Nimetatud kutse saamiseks on rohkesti kaasa aidanud Schaljapin, kellega Petrauskas töötas omal ajal koos Peterburi Maria ooperis.

Saksamaa muusikaülikoolides ligi 300.000 õpilast.

Saksamaa kõrgemates muusikaõppeasutustes õpib praegusel ajal 289.507 õpilast, neist 141.543 mees- ja 147.964 naisõpilast.

Brahmsi pidustused.

Brahmsi selts Saksamaal korraldab 29. maist kuni 2. juunini Heidelbergis Brahmsi pidustused, millest võtavad osa parimad Saksamaa muusikajõud, nagu Berliini Filharmoonia orkester V. Furtwängleri juhatusel, Buschi kvartett ja palju nimekaid soliste ja koore.

Rahvusvaheline helitööde võistlus.

Filadelfia „Musical Fund Society“ on Põhja-Ameerika juubeli puhuks veel ühe rahvusvahelise helitööde võistluse välja kuulutanud, nimelt kammermuusikaliste asjade peale 3—6 instrumendile, kusjuures üks instrumentidest peab olema klaver. Auhindu on kolm: I — 5000, II — 3000 ja III — 2000 dollarit. Helitööde sissesaatmise viimane tähtaeg on 31. dets. 1927.

Beethoveni nimeline auhind heliloojatele.

Saksamaa haridusministeeriumi poolt asutati L. v. Beethoveni 100-a. surmapäeva puhul, mis tuleb 26. märtsil 1927. a., Beethoveni nimeline auhind 10.000 kuldmarka suuruses. Auhind nimetatud suuruses antakse välja iga aasta 26. märtsil, alates 1927. aastast parimatele saksa heliloojatele. Kapitali valitsejaks on Kunstide Akadeemia.

Rich. Strauss Berliini ooperit juhatamas.

Berliini ooper on sõlminud lepingu kuulsa helilooja ja dirigendi Rich. Straussiga, mille järele viimane juhatab nimetatud ooperis oma helitöid ja seeria Mozarti ooperisi. Leping on sõlmitud viie aasta peale.

Rimsky-Korsakowi ooper „Kuld-kukekene“ prantsuse laval.

Bordoo suures ooperis kanti esimest korda prantsuse keeles ette Rimsky-Korsakowi ooper „Kuld kukekene“. Ettekandel oli määratu suur edu, mispärast ka Pariisi ooper on selle oma tulevaastasessa kavasse võtnud.

Orelikontserdid Venemaal.

Vene Filharmoonia Seltsi kutsel andis kuulus saksa orelivirtuoos prof. Alfred Sittard (Hamburgist) 10.—29. jaan. vaheldamisi Lenigradi Peetri kirikus ja Moskva konservatooriumi suures saalis viis orelikontserti, mängides seal Bachi, Händeli, Mozarti, Ces. Francki, Liszti, Regeri ja teiste asju ja saades nii arvustuse kui ka publiku poolt vaimustatud vastuvõtu osaliseks. Nimetatud kontserdid olid korraldatud orelimuusika propageerimiseks, sest teatavasti tuntakse seda instrumenti Venemaal väga vähe. Sittard oli esimeseks väljamaa orelikunstnikuks, kes enamlikel Venemaal esines.

Saksamaa Lauljate Liidu 10. üldlaulupidu,

mis peetakse teatavasti 1928. a. Viinis, on nüüd lõpulikult 14.—16. juuli peale kindlaks määratud.

Saksamaa Lauljate Liidu muusikaleht

toob oma veebruari numbris kirjutuse, et Eestimaa lääne ranna lähedal väiksel „Puchti“ saarel olla olnud kõige vanem Schilleri ausammast maailmas, mille on 1813. a. oma mõisa parki ülesse seadnud tolaeagne sealse „Verderi“ mõisa omanik Vilhelmine v. Helvig ja mis olla Vene sõjavägede poolt revolutsiooni ajal barbaarselt purustatud. Kas meie muinsuste eest hoolitsejad asutused teavad sellest midagi?

Laulupeod ja laulupäevad eeloleval suvel.

Põltsamaa V laulupäev.

Vabariigi iseseisvuse ajal on korraldatud Põltsamaa kihelkonnas neli laulupäeva ning praegu on eeltööd käimas viienda laulupeo korraldamiseks, milline peetakse eelseisval suvel, 30. mail, Põltsamaa alevis. Laulupäeva algatajaks on kihelkonna vabadussõjas langenute mälestamise komitee, kelle poolt on saadetud kutseid osavõtmiseks kihelkonna kooridele. Üles on annud üle 300 tegelase. Laulupäevaga ühenduses on kihelkonna langenute mälestamine ning kogu pidustuste puhas sissetulek läheb mälestussamba kulude katteks, missuguseid on veel umbes 50.000 marga ümber.

Laulupäeva kavas on järgmised laulud: segakooridele: 1) Meie tee — J. Simm, 2) Eestimaa mu isamaa — K. Tüürpu, 3) Kuma koit — M. Hermann, 4) Põhja vaim — M. Saar, 5) Palumine — A. Kapp, 6) Oh mis ilus — J. Aavik, 7) Sää! kord kasvise... — M. Lüdigi, 8) Pulma laul — Thomson ja K. A. Hermann; lastekoorile: 1) Uni tuleb — J. Aavik, 2) Naabri Mari — K. A. Hermann, 3) Mu Eestimaa — K. Tüürpu, 4) Häiu lahke lapsuke — J. Aavik. Üldkooride juhke on ühisingümnaasiumi õpetaja härra K. Vervolt. —r.

Kullamaa laulupäev 20. juunil.

Kullamaa laulupäev on nüüd lõplikult 20. juuni peale kindlaks määratud. Laulupäeva eeskavas on järgmised laulud:

a) Segakooridele: F. Saebelmann — Kaunimad laulud, K. A. Hermann — Isamaa mälestus, A. Läte — Arka üles, isamaa, M. Hermann — Tule koju, K. Tüürpu — Mu ilus isamaa, R. Tobias — Eks teie tea, Varas, Kunileid-Tobias — Sind surmani, J. Kappel — Öhtul, M. Lüdigi — Laevnik, Koit; b) lastekooridele: J. Kappel — Oh, Eesti isamaa, F. Saebelmann — Ellerhein, J. Aavik — Juss oli väike peremees.

Laulupäev korraldatakse Kolovere lossi toredas pargis. —u.

Teateld laulukooride tegevusest.

Akadeemilise meeskoori kontsertreis Ungari.

Ungari üliõpilaskonnalt saabus eesti akadeemilisele meeskoorile kutse külastada eeloleval suvel oma kontsertreisiga Budapesti. Kuna ungari üliõpilased juba paaril korral Eestit külastanud on, siis leidis akadeemiline meeskoor, et kontsert-reisi enam edasi lükata ei kõlba ja see teostada tuleks mai lõpul ehk juuni algul. Koor on oma laulukavasse võtnud itaalia ja saksa vana klassika meistrite helitööd ja eesti kompositsioonid ja loodab, et kavatsetav külastäik mõlema rahva vahekorris hõimutundeid kõvendada suudab. Kooriliikmetena sõidaksid 50 inimest, kes ise nõusolekut on avaldanud 5000 marka igaühe kohta reisikulusid oma kanda võtta. See on aga vähe ja kontsertreisil on ette näha 300.000-margaline puudujääk, mille katteks koorijuhatus vastavatest asutustest toetust loodab saada.

Põltsamaa muusikaelus

on märgata tugevat paranemist ja muusikasse rohkem süvenemist kui mõni aasta tagasi. On kujunenud isegi teatav võistlus kooride vahel, mis märgatavalt on tõstnud laulude ettekande tasapinda. Nii võis 24. veebruari pidustusel kuulda võrdlemisi puhtalt väljatöötatud ja maitsekalt valitud laule nii L. M. s. „Leelo“ kui ka hra J. Petersoni kooride ettekandel. —r—

Narva meestelaulu seltsi tegevusest aastal 1925.

Narva meestelaulu seltsi tegevus 1925. aastal oli energilisem ja viljakam kui eelmistel aastatel. Seda ei näita mitte ainult korraldatud kontsertide arv, vaid ka nende eeskavad.

Paralleelselt on üles astunud nii seltsi mees- kui ka segakoor. Viimasel ajal tugevamaks on kujunenud segakoor, kuna meeskoori jaoks ei leidu küllalt esimesi tenoreid, mispärast raskemate meeskoori palade kätteõppimine ja ettekandmine praegusel ajal üle jõu käib. Eelmistel aastatel oli meeskoor esimeste tenorite poolest õnnelikum. Suuremate ülesannetega on aga valmis saanud segakoor. Nii on ta 1925. aastal kätte õppinud ja kolm korda ette kannud Haydni oratooriumi „Loomine“, kaks korda Narvas, kolmas kord Jõhvis, esimene kord sümfoonia orkestri, teine ja kolmas kord orelil saatel. Üldse oli avalikke kontserte 6, kusjuures kolm korda kaastegevateks olid solistid Tallinnast. Avalikkude kontsertide kõrval oli väljaastumisi ka mujal.

Seltsil oli liikmeid 1925. aastal 113, meesterahvaid 86, naisterahvaid 28, tegevaid liikmeid 66.

Kassa läbikäik oli 115.056 marka.

K. M.

Paide ühiskõnnaklaste noorsoo liidu segakoor

valmistab end praegu suurema vaimuliku kontserdi vastu, mille korraldab 16. mail Paide kirikus. Kontserdi eeskavasse on võetud Haydni, Beethoveni, Tobiase ja teiste vaimulikud helitööd, millest osa kantakse ette noorsoo liidu ja Järva Muusikaseltsi ühendatud segakooride poolt ühiskõnnaklaste sümfoonia orkestri kaasmängul. Kontserti juhatab härra J. Sa a r. Peale kooride on kontserdil veel kaastegevad prl. I d a L o o Tallinnast (sopraan), härra V e e b e r Türitl (orel) ja härra V a k s Viljandist (truba).

Põltsamaa laulu- ja muusikaselts „Leelo“

korraldas pühapäeval, 18. aprillil näitemüügi, mis andis sissetulekuid üle 20.000 marga, missugune summa läheb klaveri muretsemise kapitaliks.

—r.

Lauljate Liidu teateid.

Uued Lauljate Liidu liikmed.

Eesti Lauljate Liidu liigeteks on k. a. aprillikuu jooksul vastu võetud:

1. Ü. E. N. Ü. Tallinna Hõimla Osakond.
2. Nõmküla-Koigi Laulu ja Muusika Selts.
3. Ü. E. N. Ü. Kääsalu Osakond.
4. Rakvere Rahvamaja ja Hariduse Selts.
5. Kahkva Rahvaraamatukogu Selts.
6. Heimtali Hariduse Selts.
7. Oisu Noorte Ühing.

Kokku kõik 243 lauljaga.

Lauljate Liidu nõukogu koosolek.

Eesti Lauljate Liidu järjekorraline nõukogu koosolek peetakse laupäeval, 8. mail s. a. kell 2 p. l. Tallinnas E. L. Liidu büroos järgmise päevakorraga:

1. Juhatuse ja revisjonikomisjoni valimised.
2. IX üldlaulupeo eeltööd.
3. Koosolekul algatatud küsimused.

Kõiki nõukogu liikmeid palutakse ilmuda.

Väljaandja: Eesti Lauljate Liit. — Vastutav toimetaja: Anton Kasemets.
A/S „Ühiselu“ trükk, Tallinn, Pikk uul. 42.